

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 531/2022
22.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Раде Митровић адвокат из ..., против тужене Општине Власотинце, коју заступа Општинско правобранилаштво, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1833/2021 од 12.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1833/2021 од 12.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П1 20/20 од 25.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да је претрпела дискриминацију на раду у Општинској управи Општине ..., од стране одговорног лица - председника Општине ... и Општинског већа, тако што јој је ускраћено право да своју обавезу према туженој измири на начин као и остали запослени, и да је таквим поступањем стављена у неједнак положај у односу на остале запослене. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужена обавезе на исплату накнаде нематеријалне штете у износу од 100.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље којим је тражила да јој тужена накнади све трошкове поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, као и тужбени захтев се се тужени обавезе да у дневном листу „Блиц“ о свом трошку објави пресуду донету поводом тужбе. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да на име трошкова парничног поступка исплати туженој износ од 80.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1833/2021 од 12.10.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Лесковцу П1 20/20 од 25.01.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужиљина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису основани наводи ревидента о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 383. став 4. ЗПП, учињеној у другостепеном поступку. Наведена одредба не прописује обавезу одржавања расправе у поступку у којем је првостепена пресуда већ једанпут била укинута у сваком случају. Другостепени суд је дужан одржати расправу само у случају ако је побијана пресуда донета уз учињене битне повреде одредаба парничног поступка или је заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању. У овом случају другостепени суд је правилно закључио да нижестепени суд није учинио битне повреде одредаба парничног поступка на које пази по службеној дужности и да нису основани наводи жалбе о постојању других битних повреда одредаба парничног поступка, односно о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању.

Тужбом, поднетом на основу члана 41. став 1. тачке 2. и 4. Закона о забрани дискриминације, тражена је судска заштита од дискриминације коју је тужена извршила закључком Општинског већа од 10.12.2018. године. Тужиља тврди да је доношењем тог закључка била дискриминисана по основу своје политичке опредељености.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је запослена у туженој општини. Правноснажном пресудом П1 4/14 од 08.05.2015. године тужиља је обавезана да плати туженој трошкове поступка. Тужиља је правобранилаштву тужене општине поднела захтев да јој се омогући плаћање трошкова у више рата. Општинско веће тужене је 30.09.2016. године донело закључак којим је такав захтев тужиље одбило. Исти орган тужене је 10.12.2018. године донео закључак којим је неколицини других запослених омогућено одложено плаћање трошкова парничног поступка и овлашћено Општинско правобранилаштво да са тим лицима закључи поравнање о исплати дуга у 18 једнаких месечних рата. Наведени закључак стављен је ван снаге закључком Општинског већа тужене од 17.01.2019. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, које се наводима ревидента не доводи у сумњу, нижестепени судови су закључили да тужиља није дискриминисана доношењем закључка од 10.12.2018. године јер је исти стављен ван снаге пре подношења тужбе у овом спору и није произвео последице - омогућио одређеном броју запослених да своје новчане обавезе према туженој изврше у више рата, што тужиљи није било омогућено закључком од 30.09.2016. године.

По оцени Врховног суда, нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права. Постојање дискриминације претпоставља да је према неком од запослених неоправдано неједнако поступљено, на отворен или прикривен начин, а да се такво поступање заснива искључиво на неком од личних својстава запосленог, међу којима је и политичко опредељење. Закључак од 10.12.2018. године није прозвео последице јер је стављен ван снаге 17.01.2019. године, тако да су запослени на које се тај закључак односио своје новчане обавезе према туженој извршили на исти начин као и тужила, чији захтев за испуњење њене обавезе у ратама је одбијен закључком тужене од 30.09.2016. године. Осим тога, тужила није учинила вероватним да је доношење различитих закључака, поводом истих захтева запослених, учињено због њеног политичког опредељења. Стога је тужбени захтев одбијен правилном применом чланова 2, 4, 16. и 45. Закона о забрани дискриминације.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић